

omtrent $\frac{1}{4}$ Mill. Den ene Side af Landeveien fra Vordingborg til Kallehauge indtages af Nyraad, medens den anden Side er en Bondeby. Stulde altsaa Forslaget gaae igjennem, saa vilde den nordre Deel, nemlig Landsbøen, kunne blive indbraget under Kjøbstaden, hvorved ikke blot en Forringelse af Eiendommene vilde finde Sted, men Beboerne tillige vilde blive overordentlig høit bebyrdede. Denne Omstændighed er allerede bleven fremhævet af den høitærede Indenrigsminister, men der er endnu en anden Betragtning, som ikke er nævnt, men som dog ogsaa maa tages med, nemlig den, at Landkommunerne have Ret til at beskatte saadanne Dele af deres Sogne, hvilken Ret de vilde tabe, naar en Deel af Sognet gik over til at blive Kjøbstad. Dette vilde medføre et betydeligt Tab for Landkommunen, ikke blot i det af mig her omtalte Tilfælde, men ogsaa i det, som tidligere er nævnt, nemlig med Hensyn til Thjefed. Jeg maa derfor atter tillade mig at udtale, at Landsfognene ville, hvis Forslaget under Nr. 11 vedtages, blive præjudicerede til Fordeel for Kjøbstæderne, og jeg maa derfor paa det Bestemteste fraraade Forslaget.

Sfcherning: Det er mig hjært, at efterhaanden saa Mange have udtalt sig mod det af den ærede sidste Taler berørte Forslag, og at heller ikke den ærede Minister har givet det Medhold; jeg troer saaledes, at man tør antage, at det ikke vil blive til Lov, ligesom det ogsaa er min Formening, at man ikke med Rette vilde kunne gjøre det til Lov. Det andet Bipunkt, som jeg skal udtale mig om, forinden jeg gaaer ind paa Hovedsagen, som er Mindretallets Forslag under Nr. 3, er Forslaget under Nr. 17 til § 8. Der er ikke efter min Overtydning den allerringeste Grund for Staten til at deeltage i Udgifterne til en Matrikulering af Kjøbstæderne, eftersom denne Matrikulering ikke har noget Statsformaal, og den har, saavidt jeg kan skjønne, overhovedet intet andet Formaal, for mange Kjøbstæder i det Mindste, end at plage dem og skaffe dem nye Udgifter; men dertil er det ikke værd at ræffe Haand. Det er blevet bemærket af et æret Medlem af Udvalget, at han havde sluttet sig til Fleertallet i dette Punkt, uagtet han

tvivlede om, at det var rigtigt, og Grunden dertil var den, at saa mange Medlemmer, som høre hjemme i Kjøbstæderne, have været med i Udvalget og ere gaaede ind derpaa. Havde jeg været i den ærede Rigsdagsmands Sted, vilde netop det have bevæget mig til at sige nei, thi i de nævnte ærede Medlemmers Tilslutning vilde jeg have seet, at de ærede Herrer vare saa uheldige, at de dog ikke satte saa megen Pris paa denne Sags Gjennemførelse. Kunne Kjøbstæderne imidlertid slippe med at betale den ene Halvdeel og faae en Anden til at betale den anden, saa synes de nok, det er Umagen værd at gaae ind paa Sagen. Jeg haaber derfor, at man vil slutte sig til den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Jacobsen) i den af ham givne Ankydning i denne Retning, hvorimod ikke i den, han har givet i en anden Retning, thi det forekommer mig, som om hans Betragtninger med Hensyn til Mindretallets Udtalelse og Forslag ikke ere vel begrundede. Jeg tror, at hans Opfattelse af Skattedæsenet ikke er rigtig, naar han siger, at dersom man opfatter Skatten, som den nu er paa Bygning og Grund, og lægger den fast paa Bygning og Grund, saa handler man Uret, eftersom den efter sin Natur ikke kan betragtes som en Gammelstat, thi den vexler fra Aar til andet, og er en saadan, at man ikke kan sige, at den er forbunden med Eiendommen og gaaer op i den som en Hæftelse. Jeg tror, at jeg omtrent har udtalt det ærede Medlems Mening rigtig. — Naar en Mand kjøber en saadan Eiendom, saa gjør han for det Første sin Beregning med Hensyn til de Skatter, der i Dieblirket hvile paa den, og dernæst med Hensyn til den Forpligtelse, der i Henhold til Eiendommens Forhold til de andre Eiendomme i Kjøbstaden paahviler den. Hvad der altsaa i Henhold hertil paahviler Eiendommen, det ligger paa den som en Forpligtelse. Det vil ingen Forskiel gjøre i saa Henseende, om den er 10 eller 20 Dage eller 20 Aar gammel; Eieren kommer ganske sikkert til at føle det noget mere, eftersom Skatten forøges for ham i den Tid, i hvilken han har Eiendommen, men Skatten hviler ikke paa ham som Person, men som en Person, der repræsenterer den Eiendom, der har denne Forplig-